

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **Mgr. J. D., Š., P.**, zast. JUDr. I. Š., advokátom, so sídlom S., S., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KM-74/PK-2006 zo dňa 27. júna 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 364/2006 – 652 zo dňa 9. júna 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S 364/2006 – 652 zo dňa 9. júna 2011, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného označeného v záhlaví, ktorým bol zamietnutý rozklad a potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra č. 114 zo dňa 13. apríla 2006 o prepustení zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že konanie zakladajúce dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru mu bolo riadne preukázané, napriek tomu, že v trestnom konaní sp. zn. 8T/66/2008 bol spod obžaloby oslobodený. Konanie o prepustení zo služobného pomeru nemožno spájať s trestným alebo priestupkovým konaním. Žalovaný pri zisťovaní a posudzovaní policajta nie je viazaný žiadnym procesným úkonom, či už orgánov činných v trestnom konaní alebo správnych orgánov objasňujúcich a prejednávajúcich priestupok. Je vybavený kompetenciou konať v personálnych veciach samostatne bez povinnosti vyčkať na výsledok trestného konania, ani prípadný oslobodzujúci rozsudok neznamená, že policajt sa nedopustil porušenia služobnej prísahy. Záonné predpoklady prepustenia musia byť dané v čase rozhodovania o prepustení, nie sú závislé od výsledku prípadného trestného konania, keďže porušenie služobnej prísahy resp. služobnej povinnosti nemusí nutne dosiahnuť intenzitu trestného činu alebo priestupku. Otázka viny zo spáchania trestného činu nie je predbežnou otázkou, od vyriešenia ktorej závisí rozhodnutie o prepustení, žalovaný preto nebol povinný prerušiť konanie a vyčkať na rozhodnutie o tejto otázke príslušnými orgánmi. V konaní o prepustení policajta sa neuplatňuje zásada prezumpcie nevinoty ani zásada *in dubio pro reo*.

Krajský súd poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 263/06 – 14, podľa ktorého je v právomoci služobných orgánov samostatne prešetriť a právne posúdiť skutočnosti významné z hľadiska naplnenia dôvodu skončenia služobného pomeru, predmetom konania nie je rozhodovanie o otázke viny za trestný čin. Pre posúdenie konania žalobcu postačí preukázanie skutku, ktorý bol dôvodom prepustenia a žalovaný musel skutkové zistenia zadovážiť spôsobom, ktorý predpokladá zákon (rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž-o-NS/45/2004, 1Sžo/152/2007).

Ohľadne námietky žalobcu, že vo výroku personálneho rozkazu o jeho prepustení zo služobného pomeru nebolo skutkovo vymedzené, v čom spočívalo naplnenie skutkovej podstaty § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) krajský súd uviedol, že pri určení obsahovej štruktúry rozhodnutia, výrok má obsahovať len autoritatívne riešenie otázky, ktorá bola predmetom rozhodovania a právne predpisy, podľa ktorých sa rozhodlo. V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu, obsahové a formálne náležitosti rozhodnutia upravuje § 241 Zákona bez sankcie neplatnosti,

rozhodnutie sa považuje za platné aj za stavu, že nemá predpísané členenie (§ 250 Zákona). Za platné a záväzné sa považuje aj vtedy, ak má formu listu a kompetentný správny orgán ním rieši autoritatívnym spôsobom otázku týkajúcu sa založenia, zrušenia či zmeny práv a povinností. Ide o rozdiel medzi úpravou v § 159 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „O. s .p.“). § 194 ods. 1 Zákona pod sankciou neplatnosti vyžaduje písomnú formu rozhodnutia a dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, zákonodarca nechal bez povšimnutia formálne náležitosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutia obsahujú všetky formálne náležitosti tak, ako to vyžaduje § 241 Zákona.

Pokiaľ žalobca namietal, že konanie, ktoré mu bolo vytýkané, bolo jeho konaním, ale mal za to, že nebolo porušením žiadnych právnych noriem, ani porušením služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti a že konal tak, ako bol vyškolený a ako to vyplývalo z jeho pracovnej náplne a jeho povinností, krajský súd uviedol, že je výlučne v kompetencii ministra vnútra, ktorý samostatne a nezávisle v rámci samostatného personálneho konania vedeného v súlade s ustanoveniami Zákona posúdi, či konanie policajta napĺňa všetky podmienky stanovené v § 192 ods. 1 písm. e/ Zákona. Bolo zákonnou povinnosťou žalobcu pri spracovaní predmetných registratúrnych záznamov postupovať tak, ako mu to ukladalo nariadenie MV SR č. 64/2003. Je v rozpore so základnými povinnosťami policajta, aby po tom, čom spracuje registratúrny záznam, nepostupoval v súlade s internými predpismi žalovaného, ktoré boli vydané práve za účelom, aby nedochádzalo k takýmto konaniam zo strany podriadených policajtov.

Krajský súd v súvislosti s obranou žalobcu, že v rámci plnenia svojich povinností bol oprávnený na hodnoverné overenie získaných operatívnych informácií požadovať údaje, ktoré boli predmetom obchodného tajomstva, uviedol, že žalobca po tom, čo bol spracovateľom registratúrnych záznamov, mal postupovať v súlade s ustanoveniami nariadenia MV SR č. 64/2003, pričom takto nepostupoval. Súd mal za preukázané, že predmetné registratúrne záznamy spracované žalobcom neboli prepracované podľa pokynov jeho nadriadených. Žalobca napriek nesúhlasu nadriadených svojou aktívnou činnosťou zabezpečil, aby registratúrne záznamy, nečitateľne parafované v podpisovej doložke zástupkyne OV ÚBOK P PZ boli odoslané s pôvodným nezmeneným obsahom príslušným inštitúciám, sám žalobca v podanej žalobe uviedol, že registratúrne záznamy spracoval s cieľom preveriť operatívne informácie. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy v danom

prípade spočívalo v tom, že žalobca zneužil svoje služobné postavenie a nenáležitým spôsobom vyžiadal od rôznych finančných inštitúcií informácie, ktoré boli predmetom obchodného prípadne bankového tajomstva, na čo nemal oprávnenie. V prípade, že žalobca disponoval informáciami o možnej protiprávnej činnosti, či už policajtov, prípadne advokátov a prokurátora, bol povinný postupovať v súlade s nariadením ministra vnútra Slovenskej republiky č. 111/2005 o vymedzení príslušnosti útvarov PZ pri odhaľovaní trestných činov a zisťovaní ich páchatel'ov, o postupe v trestnom konaní, o výjazdových skupinách a špecializovaných tímoch, ako aj v súlade s pokynmi svojich nadriadených, ktorí mu uložili, aby získané informácie odstúpil vecne príslušným útvarom PZ. Žalobca nezodpovedal za chod a činnosť OV ÚBOK P PZ v rámci odhaľovania trestnej činnosti, ktorá spadala do vecnej príslušnosti tohto útvaru.

Krajský súd tiež uviedol, že žalobca nebol písomne poverený riaditeľom OV ÚBOK P PZ, aby za neho podpisoval spracované registrátúrne záznamy a taktiež nebol splnomocnený, aby spracované registrátúrne záznamy pred ich podpisom /odsúhlasením ich obsahu/ predkladal prípadne odosielať iným subjektom. Žalobca nebol schvaľovateľom spracovaných registrátúrnych záznamov tak, ako to vyplýva aj z čl. 2 písm. m/ nariadenia MV SR č. 64/2003, žalobca sa v tejto veci považoval iba za spracovateľa registrátúrnych záznamov.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O. s. p., keď neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 19. júla 2011 odvolanie, v ktorom sa domáhal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie, alternatívne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa.

Uviedol, že žalovaný ako ani krajský súd sa nevyrovnali s argumentáciou v žalobe, ktorou odôvodňoval, prečo považoval administratívne rozhodnutia za nezákonné. Krajský súd nebral do úvahy výsledky dokazovania vedeného proti žalobcovi na základe obžaloby Vojenskej obvodnej prokuratúry Prešov pred Okresným súdom Ružomberok sp. zn. 8T/66/2008 a následne pred Krajským súdom v Žiline sp. zn. 1To/104/2009, a to aj napriek skutočnosti, že žalovaný pri zabezpečovaní dôkazov čerpal z vyšetrovacieho spisu, ktorý bol neskôr podkladom prokurátora na podanie obžaloby, spod ktorej bol v uvedených konaniach

oslobodený. Poukazoval na jednotlivé časti odôvodnenia oslobodzujúcich rozsudkov sp. zn. 8T/66/2008 a sp. zn. 1To/104/2009, v ktorých videl rozpor so skutkovým stavom zisteným správnym orgánom prvého stupňa. Uviedol, že ak sú výsledky správnej úvahy, podľa ktorej hodnotí dôkazy oprávnený orgán, v rozpore s právnymi normami a nevychádzajú zo skutočného stavu vecí, je administratívne rozhodnutie, ktoré na základe takéhoto postupu oprávneného orgánu vzniklo, nezákonné a súd by to mal v rámci konania napraviť.

Namietal záver vyslovený v napadnutom rozsudku týkajúci sa zisteného skutkového stavu a hodnotenia dôkazov. Pravda o danej veci by mala byť len jedna, či už sa zisťuje v trestnom alebo inom konaní a na základe tých istých dôkazov by mali dôjsť jednotlivé orgány k rovnakým záverom. Ak by boli pravdivé závery žalovaného, ktorý vo veľkej časti vychádzal z vyšetrovacieho spisu, trestnú vec by nebolo možné skončiť oslobodzujúcimi rozsudkami.

Odvolanie doplnil právny zástupca žalobcu písomným podaním zo dňa 19. júla 2011, v ktorom uviedol, že ustáliť možno len to, že žalobca vypracoval prvú verziu 12 inkriminovaných dožiadaní a len toto vypracovanie nemôže mať nielen žiadne trestnoprávne následky, ale ani následky odôvodňujúce prepustenie zo služobného pomeru. Oprávnenia správnych orgánov nemôžu byť prejavom ľubovôle. Zároveň opakovane namietal nepreskúmateľnosť správneho rozhodnutia, pre nedostatky jeho výroku, ktorú vadu žalovaný vo svojom rozhodnutí nenapravil a tejto námietke sa dostatočne nevenoval ani krajský súd.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 4. augusta 2011 vyjadril žalovaný tak, že napadnutý rozsudok navrhol potvrdiť.

Uviedol, že účelom súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru je len otázka, či boli splnené zákonné predpoklady na prepustenie policajta so služobného pomeru. Žalovaný nerozhodoval o vine žalobcu zo spáchania trestného činu, ale iba o ďalšom trvaní jeho služobného pomeru. Dôkazmi, s ktorými mal možnosť sa oboznámiť aj žalobca, mu bolo protiprávne konanie v dostatočnom rozsahu preukázané. Zo spisovného materiálu bolo dostatočne preukázané, že na získaní požadovaných informácií mal záujem predovšetkým žalobca, pretože o správnosti svojho postupu, ako aj o tom, že jeho postup aj s pôvodným obsahom žiadosti bol oprávnený, sa snažil presvedčiť aj samotnú nadriadenú.

Žalovaný ďalej uviedol, že v danom prípade bola dôsledne dodržaná zásada objektívnej pravdy. V hodnotení výsledkov dokazovania je príslušný nadriadený slobodný, žiadne ustanovenie zákona mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu má určitému dôkaznému prostriedku priznať. V hodnotiacej činnosti je iba obmedzený napr. pravidlami formálnej logiky, ktorým by hodnotiace úsudky nemali odporovať, skúsenosťami z aplikačnej praxe a povinnosťou hodnotiaci záver v rozhodnutí jasne a stručne odôvodniť. Trestné konanie je vybudované na iných zásadách a princípoch ako samostatné personálne konanie. V právomoci príslušných služobných orgánov je samostatne prešetriť a právne posúdiť skutočnosti významné z hľadiska naplnenia dôvodu skončenia služobného pomeru. Služobný orgán nie je viazaný ustanoveniami Trestného poriadku a v personálnom konaní sa neuplatňuje prezumpcia neviny. Žalovaný tiež poukázal na povinnosť žalobcu postupovať v personálnom konaní aktívne a iniciatívne pri zisťovaní skutočného stavu vecí, čo mu vyplýva z § 237 ods. 1 a § 238 ods. 3 Zákona. Správne konanie sa od trestného konania odlišuje okrem iného aj väčšou neformálnosťou procesu a podstatne voľnejšou procesnou úpravou dokazovania, čo znamená, že v správnom konaní možno použiť ako výpovede svedkov z vyšetrovacieho spisu, a to pred tým, než došlo k právoplatnému odsúdeniu za trestný čin.

Žalovaný tiež uviedol, že v napadnutých rozhodnutiach nikde nekonštatoval, že žalobca podpísal resp. parafoval predmetné registratúrne záznamy. Hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že zneužil svoje služobné postavenie a nenáležitým spôsobom vyžiadal od rôznych finančných inštitúcií informácie, ktoré boli predmetom obchodného tajomstva, na čo nemal oprávnenie. Bolo dostatočne preukázané, že predmetné registratúrne záznamy neboli prepracované podľa pokynov nadriadených. Žalobca napriek nesúhlasu nadriadených svojou aktívnou činnosťou zabezpečil, aby registratúrne záznamy, nečitateľne parafované v podpisovej doložke zástupkyne riaditeľa OV ÚBOK P PZ boli odoslané s pôvodným nepozmeneným obsahom príslušným inštitúciám, pričom v spodnej časti týchto záznamov boli uvedené kontaktné údaje práve na žalobcu. Ak by žalobca spracoval predmetné záznamy v súlade s požiadavkami nadriadených, neexistoval by dôvod na jeho prepustenie zo služobného pomeru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 28. augusta 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p., rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ Zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 Zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Najvyšší súd po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že krajský súd vec správne právne posúdil a na zistený skutočný stav aplikoval správny právny predpis, a preto

napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť ako vecne správny. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym názorom vysloveným krajským súdom v napadnutom rozsudku a v súlade s § 219 ods. 2 naň poukazuje, pričom na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné ešte uviesť:

Žalobca v podstate primárne pochybenie správnych orgánov videl v rozdielnom (nezákonnom) hodnotení dôkazov pri prepustení zo služobného pomeru, hoci na základe rovnakých dôkazov bol v neskoršom trestnom konaní právoplatnými rozsudkami oslobodený.

V konaní o prepustení zo služobného pomeru **sa nejedná o posudzovanie spáchania trestného činu, ale o zistenie porušenia služobnej prísahy**. Konanie o prepustení zo služobného pomeru policajta nemožno zamieňať s trestným konaním a toto konanie nezávisí ani od výsledku trestného konania, ale napriek tejto skutočnosti, ak sú pre účely takéhoto konania využité dôkazy z trestného konania, tieto podliehajú hodnoteniu v zmysle § 238 ods. 4 Zákona.

V trestnom konaní bol žalobca rozsudkom Okresného súdu Ružomberok sp. zn. 8T/66/2008 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1To/104/2009 spod obžaloby oslobodený podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku, pretože **skutok nie je trestným činom** /nie z dôvodu že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol žalobca stíhaný alebo že nebolo dokázané, že skutok spáchal žalobca/, pričom Krajský súd v Žiline ohľadne preukázania objektívnej stránky trestného činu poukázal na **zásadu trestného konania in dubio pro reo** /v pochybnostiach v prospech obvineného/.

Ako už správne poukázal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, v konaní o prepustení zo služobného pomeru policajta, nie je služobný orgán viazaný ustanoveniami Trestného poriadku /nakoľko sa nejedná o trestné konanie/ a rovnako na toto konanie nemožno vzťahovať ani zásady trestného konania ako sú o. i. prezumpcia neviny alebo in dubio pro reo. Súdny konajúce v trestnom konaní mali za to, že konanie, ktoré bolo podstatou objektívnej stránky trestného činu sa nepodarilo žalobcovi **bez akýchkoľvek pochybností** preukázať, a teda bolo nevyhnutné aplikovať zásadu *in dubio pro reo*.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na skutočnosť, že predmetné dožiadania na pokyn nadriadeného prepracoval, a rovnako ani nezabezpečil odoslanie neprepracovaných

dožiadaní, je potrebné tieto tvrdenia hodnotiť ako účelovú obranu žalobcu, nakoľko v prípade žalobcom tvrdeného postupu by boli z dožiadaných inštitúcií doručené odpovede na upravené, prepracované žiadosti, čo sa však vôbec nestalo.

Zároveň z administratívneho spisu vyplýva, že dňa 28. februára 2006 žalobca Bc. Ch. odovzdal poštu /adresovanú rôznym finančným inštitúciám/, ktorú bolo potrebné doručiť, keďže žalobca sa mal dňa 1. marca 2006 zúčastniť na pracovnej ceste. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca vlastnou aktívnou činnosťou zabezpečil odoslanie predmetných neprepracovaných dožiadaní.

Pokiaľ v odvolaní bola opätovne vznesená námietka nepreskúmateľnosti správneho rozhodnutia pre nedostatky jeho výroku, najvyšší súd hodnotil túto ako nedôvodnú. S vytýkaným nedostatkom sa krajský súd dostatočným a vyčerpávajúcim zákonným spôsobom vysporiadal a senát najvyššieho súdu nevzhliadol dôvody, pre ktoré by sa mal od právneho názoru vysloveného krajským súdom odchýliť.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so závermi krajského súdu, vznesené odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť jeho správnosť, a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej O. s. p., keď žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal ich náhradu nepriznal a žalovanému v takomto konaní právo na náhradu trov neprináleží.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 28. augusta 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská